

Érsekújvár, 1910. május 4. – Esztergom, 1980. december 31.

Apja MÁV-mozdonyvezető, majd gázgyári napszámos és lámpagyújtogató volt. Gimnazista korában részt vett a regösútnak nevezettnek falukutató mozgalomban. Érettségi után Franciaországba utazott, a párizsi egyetemen tanult, ahol nagy hatást gyakoroltak rá Ch. Gide szövetkezeti szemináriumai, de megismerkedett a marxizmussal is. Később Prágában folytatta tanulmányait, közben a csehszlovák főváros rádiójának magyar szerkesztője volt. Aktív szerepet játszott a szlovákiai magyar értelmiség Sarló-mozgalmában, 1931. szeptemberben a mozgalom kongresszusán egyik alelnökké választották, később eltávolodott tőlük a kommunista párttal való túl szoros együttműködés miatt. A bécsi döntés után letartóztatták, 1938. decemberi szabadulása után rendőrségi felügyelet alá helyezték Budapesten. 1940 és 1942 között a Kelet Népe című folyóiratot szerkesztette Móricz Zsigmonddal, majd a Kis Újság szerkesztője lett. 1943. augusztus végén a szárszói konferencián közgazdasági témájú előadásával nagy sikert aratott. A német megszállás után a Gestapo letartóztatási parancsa elől a pilisi erdőkbe menekült, majd Esztergomban bujkált. 1945 elejétől részt vett a Nemzeti Parasztpárt újjászervezésében, 1945. áprilisban tagja lett az ideiglenes intézőbizottságnak, majd május végétől néhány hónapig a párt fővárosi szervezetének főtitkára volt. 1945 augusztusától az NPP központi szervezési osztályának vezetője. 1946. március közepétől 1946 novemberéig a politikai bizottság tagja. 1945. június 24-én Győr megye küldötteként került be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. november 4-től a NPP Fejér és Komárom-Esztergom megyei listájáról megválasztott nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő volt. 1946-ban kinevezték a Kereskedelmi és Szövetkezetügyi Minisztérium politikai államtitkárává, 1949. januárig a szövetkezeti ügyek tartoztak hozzá. 1947-1948-ban ő volt a vezetője annak a kormánybizottságnak, amely magyar részről felügyelte a csehszlovák-magyar lakosságcsere-egyezmény lebonyolítását. Politikai nézeteltérések miatt visszavonult és a gazdasági életben helyezkedett el. 1949-től a Nád- és Halgazdasági Vállalat, majd az Országos Szervestrágyázási Vállalat vezérigazgatója, illetve igazgatója, később telepvezetője; később a Fővárosi Talajerő-gazdálkodási Vállalat igazgatóhelyettes-főmérnöke. 1956-ban részt vett a parasztpárt újjászervezésében, 1956. október 31-től 1957. május 9-ig a Petőfi Párt Ideiglenes Intéző Bizottságának tagja. 1956. november 1-jén kinevezték az Új Magyarország felelős szerkesztőjévé, majd 1956. novemberben visszavonult a politikai élettől. Az 1960–1970-es évektől környezetvédelmi kérdésekkel foglalkozott.